Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 29 oktober 2015 *

”Överklagande — Skiljedomsklausul — Sjunde ramprogrammet för forskning, teknisk utveckling och demonstration (2007–2013) — Avtal rörande ekonomiskt stöd från Europeiska unionen till Perform- och Oasisprojekten — Oegentligheter konstaterade i samband med revisioner avseende andra projekt — Kommissionens beslut att skjuta upp utbetalningen av ersättning för kostnader som stödmottagaren haft — Stödberättigande kostnader — Missuppfattning av uppgifterna i målet”

I mål C-78/14 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 13 februari 2014,

Europeiska kommissionen, företrädd av D. Triantafyllou, B. Conte och R. Lyal, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

i vilket den andra parten är:

ANKO AE Antiprosopeion, Emporiou kai Viomichanias, Aten (Grekland), företrätt av V. Christianos och S. Paliou, dikigoroi,

sökande i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av domstolens vice ordförande, tillika tillförordnad ordförande på första avdelningen, A. Tizzano samt domarna F. Biltgen, A. Borg Barthet, M. Berger (referent) och S. Rodin,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitiesekreterare: förste handläggaren L. Hewlett,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 11 december 2014,

och efter att den 5 mars 2015 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: grekiska.

Dom

1 Europeiska kommissionen har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 12 december 2013 i målet ANKO mot kommissionen (T-117/12, EU:T:2013:643) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom förpliktade tribunalen kommissionen att till ANKO AE Antiprosopeion, Emporiou kai Viomichanias (nedan kallat ANKO) betala belopp, jämte ränta, vars utbetalning hade skjutits upp med stöd av punkt II.5.3 d i de allmänna villkoren i bilaga II till bidragsavtalen avseende Perform- och Oasisprojekten (nedan kallade de allmänna villkoren).

Tillämpliga bestämmelser

2 Europeiska gemenskapernas kommission ingick den 19 december 2007 och den 21 januari 2008 för gemenskapens räkning bidragsavtal nr 215754 och 215952 med Siemens SA respektive FIMI Srl, i deras egenskap av samordnare för två olika konsortier i vilka ANKO ingick. Avtalen ingicks i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1906/2006 av den 18 december 2006 om regler för företags, forskningscentrums och universitets deltagande i sjunde ramprogrammet och för spridning av forskningsresultat (2007–2013) inom den ram som fastställts genom Europaparlamentets och rådets beslut nr 1982/2006/EG av den 18 december 2006 om Europeiska gemenskapens sjunde ramprogram för verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration (2007–2013), och i synnerhet inom ramen för det särskilda programmet Samarbete.

3 Dessa avtal rörde finansiering av projektet ”En öppen arkitektur för tillgängliga tjänster och för integration och normalisering” (Oasisprojektet) respektive projektet ”Ett komplext system med ett stort antal parametrar för effektiv och kontinuerlig bedömning och uppföljning av den motoriska förmågan hos personer med Parkinsons sjukdom eller andra neurodegenerativa sjukdomar” (Performprojektet).

4 Enligt punkt II.5.3 d i de allmänna villkoren får kommissionen, efter att ha mottagit de rapporter som avses i punkt II.4 i dessa villkor, när som helst skjuta upp utbetalningen av hela eller del av det belopp som stödmottagaren annars skulle ha erhållit,

— om det arbete som utförts inte är förenligt med bestämmelserna i bidragsavtalet,

— om stödmottagaren till den egna staten tvingas återbetala ett belopp som felaktigt mottagits som statligt stöd,

— om bestämmelserna i bidragsavtalet har överträtts, eller om det kan misstänkas eller antas att så skett, särskilt mot bakgrund av kontroller och revisioner enligt punkterna II.22 och II.23 i de allmänna villkoren,

— om en eller flera stödmottagare misstänks ha begått oegentligheter i samband med fullgörandet av bidragsavtalet,

— om en eller flera stödmottagare misstänks eller konstateras ha begått oegentligheter i samband med fullgörandet av ett annat bidragsavtal som finansieras genom Europeiska unionens allmänna budget eller genom budgetar som förvaltas av unionen. I ett sådant fall ska utbetalningarna skjutas upp om oegentligheterna (eller de misstänkta oegentligheterna) är allvarliga och systematiska och kan påverka fullgörandet av detta bidragsavtal.

5 Punkt II.14.1 första stycket a och d i de allmänna villkoren rör de stödberättigande kostnaderna för projektet. För att berättiga till stöd krävs att kostnaderna är verkliga och att de har konstaterats i enlighet med stödmottagarens vanliga principer och praxis för bokföring och förvaltning. De

bokföringsrutiner som tillämpas vid registrering av kostnader och intäkter ska vara förenliga med bokföringsreglerna i den stat där avtalsparten är etablerad och ska möjliggöra direkt avstämning av de kostnader och intäkter som redovisats för projektet mot motsvarande redovisningar och underlag.

6 Enligt punkt II.14.1 andra stycket i de allmänna villkoren kan stödmottagarna, utan hinder av bestämmelserna i punkt II.14.1 första stycket a, välja att redovisa genomsnittliga personalkostnader om samtliga följande villkor är uppfyllda:

— Metoden för att beräkna de genomsnittliga personalkostnaderna ska vara den metod som stödmottagaren angett som sin vanliga metod för bokföring av kostnader. Metoden ska följaktligen tillämpas på samma sätt vad gäller alla projekt som stödmottagaren deltar i inom ramen för ramavtalen.

— Beräkningsmetoden ska bygga på stödmottagarens verkliga personalkostnader såsom de anges i stödmottagarens lagstadgade bokföring, utan några uppskattade eller budgeterade faktorer.

— Beräkningsmetoden ska innebära att alla kostnader som inte är stödberättigande enligt definitionen i punkt 3, och alla kostnader som hänförts till andra kostnadskategorier, undantas från de genomsnittliga personalkostnaderna för att undvika dubbelfinansiering av samma kostnader.

— Det antal produktionstimmar som används för att beräkna det genomsnittliga antalet timmar ska motsvara stödmottagarens normala personalförvaltning i den mån den överensstämmer med de arbetsrättsliga bestämmelser som stödmottagaren faktiskt tillämpar, i enlighet med den tillämpliga nationella lagstiftningen, kollektivavtal och andra avtal, och i den mån den grundas på kontrollerbara uppgifter.

7 I punkt II.15.1 i de allmänna villkoren definieras vidare direkta kostnader som alla kostnader som direkt kan hänföras till projektet och som identifieras som sådana av stödmottagaren i enlighet med dennes bokföringsprinciper och vanliga interna regler. När det gäller personalkostnader är det endast kostnaderna för de arbetstimmar som faktiskt har lagts ned av personer som direkt har arbetat med projektet som får åberopas. Dessa personer ska vara direkt anställda av stödmottagaren, arbeta endast under stödmottagarens tekniska övervakning och ansvar, och avlönas i enlighet med stödmottagarens normala praxis.

Bakgrund till tvisten

8 ANKO är ett bolag bildat enligt grekisk rätt, som saluför och tillverkar metallprodukter, elektroniska produkter, elektronisk utrustning och elektroniska apparater samt dylika varor för telekommunikationsändamål. Bolaget har sedan år 2006 deltagit i flera olika projekt för vilka stöd erhållits från unionen.

9 Kommissionen underrättade genom skrivelse av den 1 augusti 2011 ANKO om att den hade för avsikt att göra en finansiell revision beträffande, i synnerhet, Perform- och Oasisprojekten.

10 Kommissionen ansåg i huvudsak att det fanns goda skäl att misstänka att ANKO hade brutit mot bidragsavtalen för dessa projekt och, i synnerhet, mot punkt II.5.3 d i de allmänna villkoren, genom att det förekom oegentligheter som ANKO bar ansvar för. Kommissionen meddelade därför i två skrivelser av den 9 augusti 2011 att den, i förebyggande syfte, hade skjutit upp utbetalningen av de belopp som detta bolag hade rätt till enligt avtalen.

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

11 I ansökan ingiven med stöd av artikel 272 FEUF och skiljedomsklausuler i de aktuella bidragsavtalen yrkade ANKO att tribunalen skulle

— fastställa att kommissionens beslut att skjuta upp utbetalningen av belopp avseende Perform- och Oasisprojekten utgjorde ett åsidosättande av kommissionens avtalsförpliktelser,

— ålägga kommissionen att till ANKO betala 637 117,17 euro avseende Performprojektet, jämte ränta enligt punkt II.5.5 i de allmänna villkoren från den dag då ansökan delgavs kommissionen,

— ålägga kommissionen att fastställa att ANKO inte var skyldigt att till kommissionen återbetala det belopp på 56 390 euro som redan hade utbetalats till bolaget avseende Oasisprojektet, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

12 ANKO anförde till stöd för sin talan särskilt att nämnda beslut att skjuta upp utbetalningarna stred mot bidragsavtalen avseende Perform- och Oasisprojekten och mot principen om god tro samt att det saknade rättslig grund.

13 Tribunalen fann i punkt 79 i den överklagade domen att ANKO:s första yrkande skulle bifallas på den av bolaget åberopade grunden att kommissionens beslut att skjuta upp utbetalningarna avseende Perform- och Oasisprojekten saknade rättslig grund och att det stred mot bidragsavtalen avseende dessa projekt.

14 Tribunalen fann i punkt 93 i den överklagade domen att även ANKO:s andra yrkande skulle bifallas, i den del det avsåg förpliktande för kommissionen att betala ut de belopp som innehållits avseende Performprojektet, varvid dock denna utbetalning inte skulle föregripa bedömningen av huruvida de utgifter som ANKO hade redovisat var stödberättigande.

15 Tribunalen ogillade däremot i punkt 98 i den överklagade domen ANKO:s tredje yrkande.

Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden

16 Kommissionen har yrkat att domstolen ska upphäva den överklagade domen och förplikta ANKO att ersätta rättegångskostnaderna. ANKO har yrkat att överklagandet ska ogillas och att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

17 Kommissionen har i ansökan som inkom till domstolens kansli den 17 februari 2014 yrkat att domstolen ska besluta om uppskov med verkställigheten av den överklagade domen till dess att domstolen avkunnar dom i förevarande mål om överklagande. Kommissionen har även, i en skrivelse som inkom till domstolens kansli den 18 februari 2014, yrkat att domstolen provisoriskt ska besluta om uppskov med verkställigheten, redan innan den andra parten i förfarandet inkommit med yttrande i målet, till dess att domstolen meddelar det beslut genom vilket det interimistiska förfarandet avslutas.

18 Domstolens vice ordförande beslutade, i beslutet kommissionen/ANKO (C-78/14 P-R, EU:C:2014:93) och beslutet kommissionen/ANKO (C-78/14 P-R, EU:C:2014:239), innan den andra parten i förfarandet hade inkommit med yttrande i målet, om uppskov med verkställigheten av den överklagade domen till dess att domstolen meddelar det beslut genom vilket det interimistiska förfarandet avslutas, respektive om uppskov med verkställigheten av nämnda dom till dess att domstolen avkunnar den dom genom vilken förevarande mål om överklagande avgörs slutligt.

Prövning av överklagandet

19 Kommissionen har som enda grund åberopat att tribunalen gjort en felaktig tolkning av de allmänna villkoren. Denna grund kan delas upp i fem delar.

20 Kommissionen har för det första kritiserat tribunalen för att ha gjort en felaktig bedömning av huruvida oegentligheterna var allvarliga och systematiska och därmed kunde utgöra grund för att skjuta upp utbetalningarna. Kommissionen har för det andra åberopat att tribunalen gjort en felaktig bedömning i frågan huruvida oegentligheterna kan komma att upprepas och av hur stor risken för detta är. Kommissionen har för det tredje gjort gällande att tribunalen har dragit en felaktig slutsats utifrån *ad hoc*-korrigeringar som gjorts av ANKO. Kommissionen har för det fjärde kritiserat tribunalen för att ha gjort en felaktig tolkning av möjligheten att använda sig av genomsnittliga kostnader och för att felaktigt ha tillämpat denna möjlighet på fiktiva kostnader, vilket medfört en missuppfattning av bevisningen i målet. Kommissionen har slutligen åberopat att tribunalen blandat ihop villkoren för uppskjutande av utbetalning, för vilket misstanke krävs, och villkoren för att kostnader ska berättiga till stöd, för vilket det krävs visshet.

Inledande synpunkter

21 Enligt artikel 256 FEUF och artikel 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol ska ett överklagande vara begränsat till rättsfrågor och grunda sig på bristande behörighet hos tribunalen, på rättegångsfel vid tribunalen som kränker klagandens intressen eller på att tribunalen har åsidosatt unionsrätten (dom Commune de Millau och SEMEA/kommissionen, C-531/12 P, EU:C:2014:2008, punkt 55).

22 Tribunalen är således ensam behörig att fastställa de faktiska omständigheterna, utom då det av handlingarna i målet framgår att de fastställda omständigheterna är materiellt oriktiga, och att bedöma bevisningen. Fastställandet av de faktiska omständigheterna och bedömningen av bevisningen utgör således inte, med undantag för då tribunalen har missuppfattat omständigheterna eller bevisningen, en rättsfråga som ska prövas av domstolen (dom Commune de Millau och SEMEA/kommissionen, C-531/12 P, EU:C:2014:2008, punkt 56 och där angiven rättspraxis).

23 Domstolen konstaterar i detta sammanhang att tolkningen av en avtalsbestämmelse, såsom generaladvokaten anfört i punkterna 24 och 26 i förslaget till avgörande, inte kan betraktas som en tolkning av gällande rätt. Domstolen kan således inte i ett mål om överklagande tolka en avtalsbestämmelse utan att inkräkta på tribunalens behörighet att fastställa de faktiska omständigheterna. Domstolen har däremot, även i mål om överklagande, rätt att pröva påståenden om att unionsrättsliga bestämmelser som är tillämpliga på ett avtal har åsidosatts.

24 I förevarande mål regleras de båda bidragsavtalen, enligt lydelsen i artikel 9 i respektive avtal, av unionsrättens bestämmelser om det sjunde ramprogrammet för forskning, teknisk utveckling och demonstration och av rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 av den 25 juni 2002 med budgetförordning för Europeiska gemenskapernas allmänna budget (EGT L 248, s. 1) och i andra hand av belgisk rätt.

25 Kommissionen har emellertid inte åberopat att dessa unionsrättsliga bestämmelser har åsidosatts.

26 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som den enda grundens fem delar ska prövas.

Den första, den andra, den tredje och den femte delgrunden

Parternas argument

– Den första delgrunden

27 Kommissionen har i huvudsak gjort gällande att tribunalen gjort en felaktig tolkning av punkt II.5.3 d i de allmänna villkoren samt en felaktig tillämpning av den bestämmelsen vid bedömningen av huruvida de aktuella oegentligheterna var ”allvarliga och systematiska” och därmed kunde utgöra grund för att skjuta upp utbetalningarna enligt bidragsavtalen avseende Perform- och Oasisprojekten.

28 Kommissionen har i detta hänseende gjort gällande att beslutet att skjuta upp utbetalningarna inte grundades på slutsatserna i revisionsrapporten om de omtvistade projekten, utan på allvarliga och systematiska oegentligheter som hade konstaterats vid tidigare finansiella kontroller under åren 2006 och 2008 avseende andra projekt som ANKO hade deltagit i samt på ANKO:s vägran att följa de rekommendationer som framfördes vid den sista av dessa kontroller.

29 Nämnda oegentligheter bestod, enligt kommissionen, huvudsakligen i att höga kostnader redovisades som direkta personalkostnader för arbete som utförts av personer som inte hade erforderliga vetenskapliga kvalifikationer samt en kostnadsberäkningsmetod som innebar att de stödberättigande kostnaderna överskattades och att det inte fanns något tillförlitligt system för registrering av antalet arbetstimmar.

30 ANKO har gjort gällande att ett överklagande som endast upprepar grunder och argument som redan har anförts vid tribunalen inte kan tas upp till sakprövning. Ett sådant överklagande utgör nämligen endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingetts till tribunalen. Kommissionens argument avser dessutom de faktiska omständigheterna, trots att ett överklagande ska vara begränsat till rättsfrågor.

31 ANKO har i sak gjort gällande att tribunalen inte har vägrat att kvalificera de påstådda oegentligheterna som allvarliga och systematiska, såsom kommissionen felaktigt har hävdat. Tribunalen har i stället funnit att kommissionen inte styrkt att de oegentligheter som ANKO gjort sig skyldigt till var allvarliga och systematiska, trots att denna institution hade bevisbördan för detta.

– Den andra delgrunden

32 Kommissionen har anfört att den metod som ANKO använde sig av för att beräkna personalkostnaderna var orsaken till oegentligheterna, eftersom metoden innebar både en ökning av antalet timmar och en ökning av personalens löner. Detta otillbörliga tillvägagångssätt har redan konstaterats i andra projekt och det skulle därför kunna påverka även utförandet av de nu aktuella projekten. Tribunalens vägran att medge en sådan påverkan (eller att det finns en risk för en sådan) utgör även den en felaktig tolkning av den aktuella avtalsklausulen.

33 ANKO har genmält att kommissionen genom den andra delgrunden endast upprepar argument som redan har framförts i första instans, varför denna delgrund inte kan tas upp till prövning. ANKO har i sak gjort gällande att tribunalen har undersökt och bedömt de faktiska omständigheter och den bevisning som parterna har åberopat och att den därvid har funnit att kommissionen inte styrkt att de oegentligheter som ANKO begått i samband med tidigare projekt kunde påverka utförandet av Perform- och Oasisprojekten, trots att kommissionen hade bevisbördan för detta. Kommissionens påstående, att tribunalen ”vägrat” att medge att de oegentligheter som lagts ANKO till last i samband med olika projekt inom ramen för det sjätte ramprogrammet kunde påverka utförandet av de nu aktuella projekten, är således felaktigt.

– Den tredje delgrunden

34 Kommissionen har medgett att ANKO har gjort vissa korrigeringar och återbetalningar. Det betyder emellertid inte att ANKO slutgiltigt har ändrat sin allmänna ”metod”. ANKO har helt enkelt vidtagit *ad hoc*-korrigeringar när oegentligheter påtalats och nöjt sig med att återbetala några av de belopp som påstått ha utbetalats felaktigt, utan att för den skull vidta några generella åtgärder vare sig när det gäller kontrollen av den anställda personalen och dess kvalifikationer i förhållande till det aktuella programmet eller den exakta registreringen av det antal arbetstimmar som personalen lagt ned, vilket skulle ha kunnat förhindra att det tidigare ”tillvägagångssättet” upprepades

35 ANKO har gjort gällande att den tredje delgrunden inte kan tas upp till sakprövning, eftersom de argument som anförts till stöd för denna delgrund redan har framförts i första instans, och anser att det i vart fall saknas fog. ANKO har i sak anfört att tribunalen inte nöjt sig med att bedöma de korrigeringar som ANKO gjort. Tribunalen har tvärtom inte grundat sitt resonemang enbart på dessa korrigeringar, utan har även bedömt annan bevisning och, i synnerhet, en skrivelse av den 3 mars 2009 som kommissionen själv har gett in. Av denna skrivelse framgick dels att ANKO inte har vägrat att använda en beräkningsmetod som överensstämmer med kommissionens rekommendationer, dels att ANKO inte har insisterat på att använda en felaktig beräkningsmetod.

– Den femte delgrunden

36 Kommissionen har gjort gällande att tribunalen har blandat ihop villkoren för uppskjutande av utbetalning, för vilket det räcker med misstanke, och villkoren för att redovisade kostnader ska berättiga till stöd, för vilket det krävs visshet.

37 Kommissionen har i detta avseende anfört att ett beslut om uppskjutande av utbetalning endast är en provisorisk åtgärd och därför kan grundas på en tänkbar effekt och därmed på enbart den omständigheten att effekten är sannolik. Således behöver det inte råda visshet om att ett åsidosättande skett eller om att en skada har uppkommit.

38 ANKO har genmält att kommissionens argument inte kan tas upp till sakprövning, eftersom kommissionen i själva verket härigenom försöker ifrågasätta tribunalens bedömning av de faktiska omständigheterna.

39 ANKO har i sak erinrat om att tribunalen i flera punkter i den överklagade domen har konstaterat att kommissionen inte var skyldig att visa att oegentligheterna med visshet hade påverkat bidragsavtalen avseende Perform- och Oasisprojekten. Tribunalen har däremot konstaterat att kommissionen inte ens visat att en sådan påverkan var möjlig eller sannolik. ANKO har även gjort gällande att kommissionen inte har en oinskränkt befogenhet att skönsmässigt besluta om uppskjutande av utbetalning. Kommissionen skulle i annat fall kunna skjuta upp utbetalningar genom att helt enkelt åberopa att det föreligger misstanke om oegentligheter. I punkt II.5.3 d i de allmänna villkoren föreskrivs emellertid en skyldighet för kommissionen att visa, i första hand, att oegentligheterna var allvarliga och systematiska och, i andra hand, att de kunde påverka genomförandet av dessa avtal i framtiden.

Domstolens bedömning

40 Tribunalen har i punkterna 46–79 i den överklagade domen analyserat bestämmelserna i punkt II.5.3 d i de allmänna villkoren, varvid den särskilt prövat huruvida det femte av de där uppräknade villkoren var uppfyllt.

41 Tribunalen fann vid denna prövning, i punkt 65 i den överklagade domen, att ”kommissionen inte hade visat vare sig att oegentligheterna var allvarliga och systematiska eller på vilket sätt dessa oegentligheter, om de antogs vara styrkta, kunde påverka utförandet av Perform- och Oasisprojekten”.

42 Såsom generaladvokaten anfört i punkt 43 i förslaget till avgörande har kommissionen, genom den tredje och den femte delgrunden, endast bestritt den slutsats som tribunalen dragit, i det enda syftet att domstolen ska göra en egen tolkning av punkt II.5.3 d i de allmänna villkoren som ersätter tribunalens tolkning.

43 Såsom nämnts ovan i punkt 25 har kommissionen inte heller åberopat något åsidosättande av unionsrätten.

44 Mot bakgrund av den rättspraxis som det hänvisats till ovan i punkterna 21 och 22 kan den första, den andra, den tredje och den femte delgrunden således inte tas upp till sakprövning.

Den fjärde delgrunden

Parternas argument

45 Kommissionen har först och främst erinrat om att samtliga föreskrivna villkor ska vara uppfyllda för att genomsnittliga personalkostnader ska få användas. För det första ska metoden för att beräkna den genomsnittliga personalkostnaden vara den metod som stödmottagaren angett som sin vanliga metod för bokföring av kostnader. För det andra ska beräkningsmetoden bygga på stödmottagarens verkliga personalkostnader såsom de anges i stödmottagarens lagstadgade bokföring, utan några uppskattade eller budgeterade faktorer. För det tredje ska beräkningsmetoden innebära att alla kostnader som inte är stödberättigande undantas från de genomsnittliga personalkostnaderna. För det fjärde ska det antal produktionstimmar som används för att beräkna det genomsnittliga antalet timmar motsvara stödmottagarens normala personalförvaltning i den mån de överensstämmer med de arbetsrättsliga bestämmelser som stödmottagaren faktiskt tillämpar. När det gäller det sistnämnda kriteriet har kommissionen understrukit att tribunalen preciserat att endast kostnader för timmar som faktiskt ägnats åt projektet av personer som direkt utför arbetet får tas med.

46 Kommissionen har gjort gällande att tribunalen, genom att i punkterna 71–75 i den överklagade domen slå fast att vissa personalkostnader som angetts av ANKO var giltiga med hänvisning till vissa avtalsklausuler, i synnerhet punkt II.14.1 andra stycket i de allmänna villkoren, gjorde en felaktig bedömning av dessa klausulers innebörd. Enligt dessa avtalsklausuler kan kostnaderna beräknas med hjälp av en metod som bygger på ett genomsnitt, men endast i den mån detta genomsnitt beräknas på grundval av verkliga och inte fiktiva personalkostnader. Att ett ”genomsnitt” används i enlighet med de aktuella klausulerna kan inte göra sådana fiktiva kostnader giltiga, eftersom detta genomsnitt ska fastställas på grundval av de verkliga kostnaderna.

47 Kommissionen har förtydligat att den inte bestrider att det är möjligt att använda genomsnittstal för personalkostnaderna, men att den bestrider att hänsyn ska tas till kostnader som inte kan anses vara verkliga, antingen för att personalens löner inte motsvarar personalens specialistkompetens eller för att antalet produktionstimmar inte var verkliga utan fiktiva.

48 Tribunalens tolkning av den aktuella klausulen är därför, enligt kommissionen, felaktig och dess argument verkningslösa. Vad gäller de fem projekten i fråga hade det nämligen redan konstaterats att de kostnader som ANKO gjorde gällande åtminstone delvis inte var verkliga, vilket krävs enligt de allmänna villkoren.

49 Kommissionen anser att tribunalens resonemang i detta sammanhang även kan betraktas som en missuppfattning av bevisningen, i den mån ANKO inte använde sig av genomsnittliga kostnader utan av ett exakt angivet antal produktionstimmar och en exakt angiven ersättning till personalen, vilken sedan, när det gäller de äldsta bidragsavtalen, korrigerades *ad hoc* för varje anställd, enligt vad som

följer av revisionsrapporterna. Tribunalen har i den överklagade domen till följd därav gjort en felaktig rättstillämpning vad gäller tolkningen av de aktuella avtalsklausulerna samt missuppfattat den bevisning som ANKO gett in.

50 ANKO har genmält att kommissionens argument uppenbart saknar fog vad gäller påståendet att tribunalen skulle ha missuppfattat bevisningen, och att det i övrigt inte kan tas upp till sakprövning eftersom kommissionen därmed i själva verket ifrågasätter tribunalens bedömning av de faktiska omständigheterna.

51 ANKO har i sak framför allt gjort gällande att tribunalen i punkterna 72–75 i den överklagade domen prövade huruvida kommissionen i förevarande fall hade visat att den kostnadsregistreringsmetod som ANKO använde uppfyllde kraven i punkt II.14.1 första stycket d och andra stycket i de allmänna villkoren. ANKO har gjort gällande att tribunalen, efter att ha prövat den relevanta bevisningen, fann att ”kommissionen på intet vis ha[de] visat att den metod som [ANKO] använde inte var förenlig med punkt II.14.1 första stycket d och andra stycket [i de allmänna villkoren]”.

52 Därtill kommer att frågan huruvida kostnaderna är stödberättigande, det vill säga huruvida och i vilken utsträckning de är verkliga eller fiktiva, faller utanför ramen för prövningen i detta mål. Tribunalen har nämligen enbart prövat frågan huruvida kommissionens beslut att skjuta upp utbetalningarna till ANKO var lagenligt och förenligt med nämnda punkt. Vad gäller frågan huruvida bevisningen missuppfattats, har ANKO framför allt gjort gällande att kommissionen inte preciserat vilken bevisning som tribunalen skulle ha missuppfattat och inte har visat vilka fel i den gjorda analysen som enligt kommissionen skulle ha medfört denna missuppfattning. ANKO har för övrigt bestridit att den ingivna bevisningen har missuppfattats.

Domstolens bedömning

53 Mot bakgrund av den rättspraxis som nämnts i punkt 22 ovan kan kommissionens fjärde delgrund inte tas upp till sakprövning såvitt kommissionen härigenom ifrågasätter tribunalens tolkning av de allmänna villkoren.

54 Vad gäller påståendet att tribunalen missuppfattat bevisningen, konstaterar domstolen följande. Kommissionen har visserligen, i enlighet med fast rättspraxis, uttryckligen åberopat att en sådan missuppfattning skett (se, bland annat, beslut Walcher Meßtechnik/harmoniseringskontoret, C-374/14 P, EU:C:2015:101, punkt 27). Enligt fast rättspraxis krävs emellertid att det utifrån handlingarna i målet är uppenbart att tribunalen missuppfattat bevisningen eller de faktiska omständigheterna, utan att domstolen ska behöva göra en ny bedömning därav (se dom Tomra Systems m.fl./kommissionen, C-549/10 P, EU:C:2012:221, punkt 27 och där angiven rättspraxis).

55 För att bevisningen ska anses ha missuppfattats krävs dessutom, såsom domstolen redan slagit fast i andra avgöranden, att tribunalen uppenbart har överskridit ramarna för en skälig bedömning av denna bevisning. Det är således inte tillräckligt att föreslå en annan tolkning än den som tribunalen har gjort av bevisningen, för att visa att det skett en sådan missuppfattning (se dom Activision Blizzard Germany/kommissionen, C-260/09 P, EU:C:2011:62, punkt 57, och dom kommissionen/Aalberts Industries m.fl., C-287/11 P, EU:C:2013:445, punkt 52).

56 Mot bakgrund av dessa principer finner domstolen att den tolkning som tribunalen gjort i punkterna 71–79 i den överklagade domen inte utgör en missuppfattning av bevisningen.

57 Tribunalen har nämligen, i punkt 75 i den överklagade domen, helt enkelt funnit att ”kommissionen på intet vis har visat att den metod som [ANKO] använde inte var förenlig med punkt II.14.1 första stycket d och andra stycket [i de allmänna villkoren]”.

58 Såsom generaladvokaten anfört i punkt 55 i sitt förslag till avgörande har kommissionen, även om det visserligen i princip är möjligt att göra en annan tolkning av det system för kostnadsredovisning som använts av ANKO i samband med tidigare projekt, inte visat att tribunalen gjort en uppenbart felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna, det vill säga innehållet i de allmänna villkoren, parternas avsikter samt de omständigheter under vilka avtalet ingicks och fullgjordes, och den har följaktligen inte heller visat att bevisningen har missuppfattats.

59 Det saknas således fog för den fjärde delgrunden

60 Av det anförda följer att överklagandet ska ogillas, eftersom det är uppenbart att det delvis inte kan tas upp till sakprövning och överklagandet delvis är ogrundat.

Rättegångskostnader

61 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet avvisas eller ogillas. Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i dessa regler ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna om detta har yrkats. ANKO har yrkat att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet, skall ANKO:s yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Europeiska kommissionen ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter